

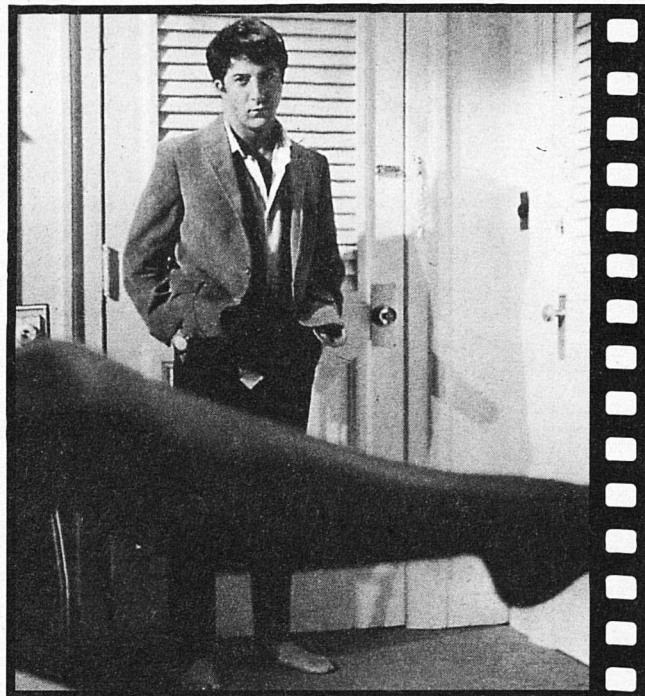
Cine i memòria

Jeroni Salom

Legint la recent novel·la de José Carlos Llop *El informe Stein*, la grandesa de la qual crec que es manifesta en els nombrosos detalls, a vegades insignificants en aparença, detalls, només apuntats i suggerits, m'ha estat agradable trobar-hi reflectit un fenomen que, pensava, només ens passava als sentimentals, com és ara, l'empremta que han deixat sobre nosaltres (només el pas del temps ens en fa adonar) aquelles sales de cine dins les quals, en tardes d'estanya heroïcitat, ens vàrem creure amos i senyors del món, els més guapos i valents, capaços dels gestos desafiants del jove Brando o de la manera d'aguantar la cigarreta del gran Boggy.

«... y yo era el último en llegar a casa y antes pasaba por el barrio de los cines y leía sus nombres: Rívoli, Nueva Orleans, Rialto, Luxor, Excelsior, Trocadero, Beverly, Positano, y los nombres de los cines, las fotografías coloreadas de sus vitrinas, los títulos de las películas, me devolvían el rostro de mis padres, el rostro encerrado en la caja de cartón que yo guardaba en mi habitación...»

Les

FOTOGRAMA DE *EL GRADUADO*

sales mítiques (no és gens ni mica insignificant, per cert, els noms tan suggestius que tenien) es contraposen al desemparament moral del protagonista davant la «pèrdua» dels pares, un dels temes de la novel·la. La literatura sempre acaba per retornar-nos tot allò que per naturalesa ens correspon. Quan vàrem veure també *Cinema Paradiso* vàrem quedar reconciliats.

Ens dol ara la destrucció d'aquells paradisos a causa de les modes arquitectòniques dominants. Unes mínimes dosis de bon gust ens convida a no posar-hi els peus. No cal dir noms. No sé si els joves del futur podran, com a la novel·la de Llop, recordar amb una certa dignitat el passat. Em fa l'efecte que no. La vida d'ara em sembla que s'ha transformat una repetició rutinària d'actes mecànics que no deixen gens d'empremta sobre la sensibilitat adolescent. S'ha perdut (i d'això en poden parlar amb més coneixement de causa generacions més reculades que la meua) aquella aurèola del descobriment apassionat d'aquelles pel·lícules mítiques, des de *El graduado* a *El último tango en París*. N'hi ha que recorden a quin cine la varen veure, a quina butaca varen seure, fins i tot els gestos indescriptibles quan es va fer fosc perquè s'intuïa que, a partir d'aquell dia, la vida seria diferent.

«... Y antes de ir a casa estuve paseando por el barrio de los cines y repasé sus nombres: Rívoli, Excelsior, Luxor, Rialto, Trocadero...»

TEMPS MODERNS

EDITA: Centre de Cultura "Sa Nostra"
 DIRECTOR: Jaume Vidal Amengual
 SECRETÀRIA DE REDACCIÓ: Francisca Niell Llabrés
 ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC I TRADUCCIONS AL CATALÀ: Manel-Claudi Santos
 COL·LABORADORS: Miquel Pasqual
 Jeroni Salom
 Pere Estelrich i Massutí
 Domènec Garcias
 Ramon Tous
 Manel-Claudi Santos
 F. Javier Sánchez-Cuenca
 Francesc Rotger

1995

MAIG

Núm. 13